

70. *Q. pubescens*-en; különfalú bölcsovel; zöld, később barna, alul laposdad. Máj.; a darázs u. a. év jun.
Andricus sufflator Mayr.
- *Q. Rob.* és *sess.*-án; a bölcsonek nincsen külön falazata 71.
71. Nagyon lapos, alig észrevehető, kicsinyke, hólyagalakú gubacs (gubacslégy). *Cecidomyia* sp.
- 2–3 mm. átmérőjű, hólyagképző gubacska, felül sugarasan bordázott. Máj.; a darázs u. a. év jun.
 * *Neuroterus vesicatrix* Schlecht.
72. A gubacs egész hosszában a levél széléhez van növe 73.
- A gubacs a rövidebb oldalával van a levélhez növe 74.
73. Orsóalakú, zöld, vagy vöröses, 3–3.5 mm. hosszú gubacs, vörös sávokkal és szabálytalan bordákkal. Juniusban érik, a darázs a következő év ápr. (*Q. sessiliflora*)
Dryophanta marginalis Adl.
- Halaványzöld, elliptikus alakú, mintegy 2 mm. nagyságú gubacska. Érik máj., a darázs ugyanakkor. (*Q. Rob.* és *sess.*)
 * *Neuroterus albipes* Schenk.

(Folytatása következik.)

ÚJ É V.

Eljött im újra. Mind a virágát
 Otthon feledve, mit se' hozott;
 Éjszaki népek jéghideg álmát
 Lopta és szórja szerte legott.

Mit hoztál nékem? Jajgat a szél is . . .
 Zuzmara-könyvet hullat a fa.
 Varjú is károg, azt mondja mégis:
 Lesz még tavasz óh, lesz valaha . . .

Szebenyei József.

hullott levelekkel. Sok benne az akác-, a gyertyánfa-levél. S ez a kis darabja is a nagy világnak úgy tud engem gyönyörködtetni.

Elnézem, hogy a mint megindul a szél messze fönn, a hol összehajolni látszik az út két oldala, hogyan kezd elevenedni a millió levél: gurulnak, pördülnek, zizegnek, harsognak. Kergeti őket a szél. Én tudok benne gyönyörködni, más talán nem; én el tudnám nézni órahosszat, más megúnná egy percz alatt. Hangulat kell hozzá; de mihez is nem kell hangulat? Kedvező hangulat mellett a legostobább dolog is érdekessé válik; nélküle hideg, száraz minden, ő adja meg az ízt mindennek. A hangulat ezermester!

Négy durranás sebes egymásutánban ébreszt föl merengésemből. Egy baköz ront át a fiatalosba, neki szólt az üdvözlés. Rövidre rá hallom már megint a nagyon közeli hajtók lár-máját, hogy baköz van a hajtásban. Kapóra jön. Ott rogyik le a túlsó oldal szélén ugrás közben, hogy sohase keljen föl többé.

* * *

Sok a nevetés, derült jókedv uralkodik a társaságban. Tréfa-tréfát ér. Én hallgatok. Lelkem tele van hangulattal, melyet a késő őszi erdő támasztott bennem. Elmúlt a nyár, el az ősz is — hadd jöjjön most már a vége is: a tél, a teljes halál . . .

A SAS.)

„Szárnyának rüpte merész és magas,
 A villámokkal egy tanyán lakik
 S tekintetét felküllö a napig . . .”

A sas a havasok fejedelme! A madarak királya a sas!

Az egyiptomiaknak szent madara volt, a nap jelképeként tisztelték, sőt az Osiris életét jelentő Ápisuk fölött lebegő kiterjesztett szárnyú sas képében még imádták is.

A görög hitrege szerint a sas Zeusnak a kísérője; a római mithologia pedig Jupiter villámhordozó madarának mondja.

A szentírás János evangelistának sasjellemet tulajdonít, mivel tanítását a legmagasabb tudományon, Krisztus örökkévaló istenségén kezdi.

A sas vadászszenvedélye, nagy ereje és bátorsága már a régiek előtt is ismeretes lévén, nemcsak az istenek jelképes madaraként szerepel, hanem mint hadi-jelvény több nemzet történetében is helyet talál.

A perzsa királyok előtt arany-sast vittek.

Róma városának alapításakor Romulus és Rémus abban egyeztek meg, hogy annak nevét viselje a város, a ki kettőjük közül több saskeselyűt fog; miután Romulus fogott többet, a város neve Róma. Ezért és miután Tarquiniusnak a királyi hatalmat megjövendölé: lálából, a sas a rómaiak királyi jelvénye volt, sőt jelképes madaruk maradt még a királyság bukása után is.

A sas történelmi nevezetessége, különösen a római légiók csatározásai alkalmával jutott érvényre, . . . azt mondja a történelem, hogy: „ . . . a római katonák imádták a sast, a sas elvesztését a csata szerencsétlen kimeneteléről tekintették, mi-ért is a megszorult római hadvezérek a végső küzdelem idején az ellenség sorai közé dobták a sasos »vexillum«-ot s vagy oda-veszett érté az egész légió, vagy az ellenséget szétverve, dicsőséget szereztek a sasnak.

A sas már régóta jelképezi az erőt, a legmagasabb tudományt és a népek felett uralkodó hatalmat. Eredete a rég elmúlt idők homályába vész. Nyoma a rege szárnyán Kis-Ázsiába visz: Ninive legyőzője ellentállás nélkül hatol Kis-Ázsia szívébe, csakis a lydiaiak mernek szembeszállni vele; e mulandó világon azonban sehol nincs örökké tartó dicsőség és erő. A Heraklidák uralma alatt boldoguló Lydia testén az utolsó Heraklida meggyilkolása után az egyenletlenség férgé kezd rágódni, napja leáldozik. Pusztulását két »sas« viaskodása idézte elő. Az utolsó Heraklida feleségül kérte a mysiai király leányát, a bájos Trydát, a kiről azt mondja a rege, hogy lakására a mátkaság idején két óriási sas csapott le; ebből az égi jelenségből azt jósolták a táltosok, hogy Tryda egyszerre két király felesége lesz. A jóslat beteljesedett, az utolsó Heraklidát Tyrha fejedelme, Gyges²⁾ a nászjelenen megöli s Trydát nőül véve, magához ragadja a lydiaiak uralkodói jelvényét, a két-élű bárdot.

A sas a hatalom eszméjének kifejezéseként nemcsak a régibb, de sőt az újabb időben is szerepel, különösen sok európai állam választotta szimbolikus madarának.

Poroszország kiterjesztett szárnyú, fekete sast hord címé-
 rében, a mely piros karmaiban a jogart és az ország almáját tartva, mintegy az állami hatalmat látszik megtestesíteni.

Szerbia címé-
 rében a keresztény államot jelképező sas mellén fehér keresztet látunk.

A románok négyfelé osztott címé-
 rében a bőséget jelképező tulokfej s az erőt kifejező arany oroszlán mellett a fő-
 helyet a napba néző sas foglalja el.

A nagy Napoleon csillagának hajnalán félelembé ejté
 Európát a francia császári sas, — a XVIII. század pedig

¹⁾ Krenedits Ferencz-nek az „Állatok regevilága“ című munkájából.

²⁾ A pénz feltalálója.